

תפ"ח 15059/08/16 - מדינת ישראל נגד יאיר פרץ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

24 מאי 2020
תפ"ח 15059-08-16

לפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

בעניין: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד גיורא חזן, פמ"ד
נגד
יאיר פרץ
על ידי ב"כ עוה"ד נועם בונדר וליאור חיימוביץ'
המאשימה
הנאשם

ג ז ר - ד ין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (שלפני תיקון 137 לחוק העונשין).

כתב האישום והעובדות כפי שנקבעו בהכרעת הדין

נקבע בהכרעת הדין, כי אור ליום שבת ה-16.07.2016, בשעה 04:30 לערך, הגיע הנאשם עם רכבו לרחבת חנייה הנמצאת בין בתים שברח' משעול ערוגות שבדימונה, כשעמו ברכב נמצאים שני חבריו - רפאל (רפי) מליחוב ודימורי קיטובני. הנאשם יצא מרכבו כשבידו סכין, אותה החזיק שלא כדין, ורץ לעבר ראובן חנימוב ז"ל, שאותה עת עמד ליד תחנת אוטובוס סמוכה יחד עם רפי. הנאשם דקר את המנוח בחזהו בחוזקה באמצעות הסכין. המנוח ניסה לברוח מהנאשם, אולם הנאשם רץ אחריו בשביל הנמצא מאחורי אזור החנייה, עד שהמנוח התמוטט לאחר מספר צעדים, ונפל על הארץ.

ראובן ז"ל נפטר כמעט מיידית (מותו נקבע במקום על ידי מד"א), כאשר המוות נגרם מפצע דקירה עמוק בחזה, אשר עבר דרך סחוסי הצלעות, חדר ללב, חצה את החדר השמאלי של הלב וגרם לאיבוד דם נרחב.

הנאשם ושני מרעיו נמלטו מהמקום ברכבו של הנאשם; הנאשם השליך את הסכין בה דקר את המנוח במהלך הנסיעה; והשלושה נעצרו בטירת הכרמל כשהם עודם במכוניתו של הנאשם, וזאת בסמוך לשעה 10:00 בבוקר.

אירועים אלה באו על רקע מפגש קודם שאירע בשעות הצהריים של יום שישי, ה-15.07.16, בין הנאשם, המנוח ואחרים. המפגש הנ"ל כלל ארבעה כלי רכב על נוסעיהם, כאשר מצד אחד היה מעורב הנאשם, שנהג ברכבו, ומהצד השני, שלושה כלי רכב אחרים בהם נהגו זוהר אמר, אמיר אלהוואשלה והמנוח. המעורבים התווכחו ביניהם באשר לאופן נהיגתם; ויכוח שהתפתח לכדי עימות, במהלכו זוהר הכתה את הנאשם בפניו. לאחר חילופי דברים נוספים בין הנאשם

לאמיר אלהוואשלה, הוציא הנאשם מרכבו סכין ארוכה (אותה סכין שבאמצעותה גרם למותו של המנוח כמה שעות לאחר מכן) והניף אותה כלפי מעלה בתנועת איום; אמירות נוספות הוחלפו בין המעורבים, לאחרים עזבו את המקום, וכל אחד נסע לדרכו.

מספר שעות לאחר העימות הנ"ל שאירע בשעת הצהריים, וכאמור, סמוך לשעה 04:30, הגיע הנאשם ברכבו לאזור החנייה, כאשר נלווה אליו רכב נוסף מסוג רנו מגאן, נהוג בידי נתי לוגסי. באותה עת ישבו המנוח וחברתו הילה ברכבו של המנוח סמוך לאזור החנייה, וכאשר הבחינו ברכבו של הנאשם, חששו שמא הוא הגיע למקום כדי לפגוע בהם נוכח אירועי הצהריים, ועל כן התקשרו לזוהר ולאמיר, ואלה הגיעו אף הם למקום. הילה וזוהר ניגשו אל הנאשם, שישב ברכבו (כאמור, באזור החנייה), והביעו כעסן בפניו על דרך נהיגתו באירוע הצהריים ועל כך שהגיע למקום כדי לריב; גם נתי יצא מרכבו והלך לדבר עם המנוח בניסיון להרגיעו. במהלך השיחה, המנוח התרחק מנתי, ניגש אל הנאשם שישב ברכב, ודפק בכעס על שמשת הרכב, כשהוא דורש מהנאשם לצאת מהרכב. הנאשם נותר לשבת ברכבו, ואז ניגש המנוח לדלת הנוסע ברכבו של הנאשם, ופתח אותה. רפי, שישב במושב הנוסע לצד הנאשם, יצא מהרכב ולקח את המנוח לעבר תחנת אוטובוס הסמוכה לאזור החנייה, כשהוא מחבק את המנוח.

קבענו בהכרעת הדין, כי במהלך האירועים שתוארו לעיל, גמלה בלבו של הנאשם החלטה להמית את המנוח ועל כן הכין את עצמו לגרום למותו והצטייד בסכין, שהייתה עמו ברכב; יצא במפתיע מרכבו, כשהוא מוציא את הסכין ממקום מסתור בדלת הנהג; אחז בסכין וצעק לעבר זוהר והילה במטרה להפחידן, שיזוזו אחרת ידקור אותן. הנאשם רץ לעבר המנוח בכוונה לגרום למותו; הילה צעקה לעבר המנוח להיזהר מסכינו של הנאשם; אך הנאשם השיג את המנוח, שעמד מחובק על ידי רפי, וכשהוא עומד מולו - דקר את המנוח בחוזקה בחזהו באמצעות הסכין, וגרם למותו, כפי שתואר לעיל.

יצוין, כי ההגנה לא חלקה על כך שהנאשם דקר את המנוח וגרם למותו אלא העלתה טענות שונות תוך כדי כפירה בקיום יסודות עבירת הרצח - אם כי הנאשם איום על ידי המנוח וחבריו, אם כי לא התכוון לגרום למותו של המנוח אלא רק להפחידו או לגרום לו לפגיעה קלה בלבד, אם כי מבחינה שכלית-קוגניטיבית אינו מסוגל להיות בעל אותה כוונה הנדרשת בעבירת הרצח, אם כי פעל מתוך הגנה עצמית ועוד כהנה וכהנה. כל טענותיו נדחו, אחת לאחת ונקבע, כי הנאשם בחר באופן רצוני ומתוכנן לדקור את המנוח.

הנאשם נמנע מפגיעה בזוהר (אף שלטענתו תקפה אותו גם בשלב זה) או בהילה, שעמדו סמוך לרכבו, ואף לא ניסה לפגוע באמיר, שעמד במרחק מה מרכבו; הוא יצא מרכבו, והלך ישירות, עם סכין שלופה בידו, לעבר המנוח שעמד במקום מבודד יחסית, ליד תחנת האוטובוס, צמוד לרפי, חברו של הנאשם; הוא נעץ את סכינו בחזהו של המנוח ללא אומר ודברים, כשהמנוח אינו מנסה כלל להתגונן, ואף אינו יכול להגיב בזמן לקריאות האזהרה שהושמעו לעברו ממגרש החנייה. הסכין, גדולת המידות והמושחזת לפחות בשפתה האחת, ננעצה היישר בליבו של המנוח; עומק תעלת הדקירה מוערך ב-8 ס"מ, כאשר הסכין חצתה את החדר השמאלי של הלב וגרמה לאובדן דם מהיר ו"לפגיעה כמעט מיידית באספקת הדם למוח, ולמוות". ומיד לאחר הדקירה, הנאשם רץ אחרי המנוח, ורק לאחר שראה שהמנוח נפל, ברח מהמקום בלא שניסה להושיט למנוח עזרה, ואף נפטר מהסכין במהלך הימלטותו מזירת העבירה, ומכאן נקבע, כי הוכחה קיומה של כוונה להמית.

עוד קבענו, כי נוכח רצף הפעולות של הנאשם, הרי שההחלטה לקטול את המנוח גמלה בליבו לפחות למן השלב בו הוציא את סכינו מהרכב, ויצא ממנו לעבר המנוח; כי רכיב ההכנה, המשולב בהחלטה להמית את המנוח, בא לידי ביטוי

בשליפת הסכין, ובהליכה הנחושה לעבר המנוח כאשר הסכין מוחזקת בידו של הנאשם מוכנה לפעולה; וכי מעשיו של המנוח טרם הדקירה לא היו בבחינת קנטור. אכן, המנוח זעם על התנהגותו של הנאשם ואף דפק על שמשת הרכב בו ישב, אולם לא היה מדובר באקט אלים של ממש, היכול להוות קנטור. יתרה מכך, הנאשם לא הגיע למטרות תמימות למגרש החנייה אלא, אף לדבריו, ביקש להטיל מורא על בני החבורה האחרת; הנאשם לא התייחס לבני החבורה האחרים שהיו ליד הרכב, ולא גילה כל חשש מפניהם, בעת שהלך לדקור את המנוח כשהסכין גלויה בידו; הנאשם היה מודע לכך, כי מיד לאחר המכה על השמשה, המנוח לא פנה כלל לעברו, ועזב את מגרש החנייה כשהוא מלווה על ידי רפי.

גם קבענו, כי הן על פי עדותו של הנאשם בפנינו והן לנוכח נתונים נוספים, הרי שהוא מתפקד ברמה שכלית וקוגניטיבית מניחה את הדעת. כך, הנאשם הצליח לסיים לימודים בחטיבת ביניים; השתלב בלימודים בחטיבה העליונה, הגם שתוך קשיים; עמד בהצלחה בבחינות התיאוריה שהקנו לו רישיון נהיגה; הפגין מיומנות נהיגה מרשימה בכבישי ישראל, כאשר במהלך של יממה אחת, נסע מדימונה לאילת וחזרה, הסתובב ברכב בשעות הלילה, ולאחר מכן ברח עם הרכב עד לאזור טירת הכרמל; ידע "לתמרן" את חבריו להגיע עמו לאזור החנייה; וחיפש את כתובתה של זוהר בפייסבוק, באופן המצביע על שליטה ברשתות החברתיות באינטרנט. יתרה מכך, הרושם הכללי שהתקבל למשמע עדותו של הנאשם במשך שעות לא מועטות, ודרך מסירת גרסאותיו המתועדות של הנאשם בחקירה והתנהגותו בעת השחזור, הוא כי מדובר באדם ער מאד לנעשה, דרוך, המתבטא בצורה שוטפת וקוהרנטית.

ההרשעה בעבירת רצח שעונש מאסר עולם חובה לצדה

ההגנה אמנם טענה בפנינו, כי ניתן לכל היותר להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח "הבסיסית", שבסעיף 300(א) לחוק לאחר התיקון, שעונשה מאסר עולם כעונש מרבי, ולא בעבירת רצח שבוצעה בנסיבות המחמירות על פי סעיף 301א(א)(1) לחוק, שעונשה מאסר עולם חובה ואף לא בעבירת רצח על פי סעיף החוק בטרם תיקונו שגם לצדה עונש של מאסר עולם חובה, אולם קבענו, כי יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) על פי הדין שקדם לתיקון 137, וכי הנסיבות אף מעידות, כי הנאשם רצח את המנוח לאחר "**הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית**", ומשכך עבר עבירת רצח גם בנסיבות המחמירות המפורטות בס"ק 301א(א)(1).

קבענו, כי אכן, לא ניתן לקבוע, שהנאשם תכנן מראש להמית את המנוח, עובר להגעתו לאזור החנייה; ואף קבענו, שהנאשם לא הביא את סכין הרצח לרכבו לצורך הפגיעה במנוח דווקא. עם זאת, גם קבענו, כי הנאשם הגיע לאזור החנייה עם חבריו במופע בריוני ומתריס כנגד בני החבורה האחרת, כשהוא מודע להרתעה המאיימת שבנוכחותם במקום, וכאשר הוא מודע לכך שסכינו, בה עשה שימוש שלא כדין לצרכי איום מספר שעות קודם לכן, נמצאת עמו ברכב.

לאחר שהמנוח דפק על שמשת רכבו של הנאשם, והלך בלוויית רפי לתחנת האוטובוס, מצא הנאשם את "הרגע הנכון" לעשות שימוש קטלני בסכינו נגד המנוח. מדובר בהחלטה מגובשת, שגם אם התגבשה תוך זמן קצר, ותוך ניצול בידודו של המנוח והימצאותו ליד רפי, הרי שפעולותיו מצביעות על נחישות מובהקת להרוג את המנוח; הנאשם יצא מהרכב ללא כל היסוס, כשסכינו שלופה בידו; הוא שם פעמיו ישירות לעבר המנוח, לאחר שהרחיק מעליו את זוהר שעמדה סמוך אליו; כאשר הגיע אל המנוח, חסר ההגנה והמופתע, תקע באבחה אחת את הסכין היישר בחזהו. הנאשם היה מודע לכך שהמנוח אינו מהווה כל סיכון לחייו, והמנוח אף לא צפה את המתרגש עליו, ולמעשה לא גילה כל התנגדות בעת שהנאשם נעץ בו את סכינו.

בנסיבות אלה, מתקיימות הנסיבות המחמירות על פי סעיף 301א(א)(1) לחוק העונשין.

טענת הגנה נוספת, ולפיה גם אם ייקבע, כי הנאשם ביצע עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, יש להרשיעו בעבירת הרצח לפי סעיף 300 לחוק "בלבד", בשל נסיבות מיוחדות המפחיתות את דרגת האשמה בהתאם לקבוע בסעיף 301א(ב) לחוק העונשין, נדחתה אף היא, ונקבע, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדרם של אותם "מקרים חריגים במיוחד" המצוינים בסעיף 301א(ב) לחוק, המצדיקים הרשעה בעבירת הרצח ה"בסיסית". נהפוך הוא, מדובר במעשה רצח מזעזע בנסיבותיו, שבו נעץ הנאשם סכין מטבח גדולה, היישר בליבו של המנוח, איש צעיר שכל חייו לפניו, ללא אומר ודברים, ללא שום קנטור מצדו של המנוח, לבד מהדפיקה בשמשת הרכב, שלאחריה התרחק מהנאשם, וכאשר המנוח לא ניסה כלל להתנגד מפני סכיניו של הנאשם, ומצא את מותו מיידית עקב עוצמת הפגיעה ומיקומה.

גם הטענות, כי המעשים בוצעו באחריות מופחתת, אם מכוחו של סעיף 301ב(1) לחוק העונשין, שכן מעשה הרצח בוצע בתכוף לאחר התגרות כלפי הנאשם ובתגובה לה, באופן שהנאשם התקשה לשלוט בעצמו, ויש בקושי זה למתן אשמתו; ואם מכוחו של סעיף 301ב(2) לחוק, נוכח כך שהמעשה נעשה בשל ליקוי בכושרו השכלי והנפשי של הנאשם (כעולה מחוות דעתו של ד"ר יגיל), לפיה הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שמעשיו, או להימנע מעשיית המעשה - נדחו. קבענו, כי התגרות כלשון החוק (גם בנוסחו החדש) - לא הייתה; כי לא ניתן להסתמך על חוות הדעת של מומחי ההגנה; וכי הנאשם הבין היטב את הפסול במעשה, ולפיכך ניסה להימלט מידי המשטרה ואף העלים את הסכין באמצעותה ביצע את ההמתה, ואף היה יכול להימנע מעשיית המעשה.

נוכח כל האמור, נקבע, כי אין בהוראות חוק העונשין שלאחר תיקון 137, כדי להשפיע באופן מקל על קביעת אחריות של הנאשם, ועל כן הוא הורשע בעבירת הרצח לפי סעיף 300א(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כנוסחו לפני תיקון 137.

יחד עם זאת, זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון להשמדת ראיה הקשורה בחולצה ובחומרי הניקוי שנתפסו ברכבו בעת שנעצר, וזאת לאחר שלא הונחה תשתית ראייתית לביסוס עבירה זו.

התסקיר על משפחת המנוח

לבקשת המאשימה, הגיש שירות המבחן תסקיר נפגע עבירה על משפחתו של המנוח. מטבע הדברים, וכדי לשמור על פרטיותה של המשפחה, יובא להלן רק מעט מהאמור בתסקיר זה.

מהתסקיר עולה, כי הורי המנוח עצובים, אבלים ומתגעגעים לבנם. הם מתקשים עדיין להשלים עם מותו ועם הפרדה ממנו, והשיחה שלהם עם קצינת המבחן לוותה, לכל אורכה, בפרצי בכי ומחנק. הזמן שחלף אינו מקל על הכאב, כאשר הבת שנותרה, שהיא כבת 6 שנים, משמשת עבורם מקור לחוזק ומשמעות.

אשר למנוח עצמו, ניתן ללמוד מהתסקיר, כי היה כבן 26 במותו, רווק, אשר התגורר בבית ההורים. סיים לימודים במסלול בתחום החשמל; שירת שירות צבאי מלא במערך כיבוי אש בחיל האוויר; ומאז שחרורו - עבד באופן רציף בעבודות שונות ובכללן באבטחה במפעלי ים המלח. ההורים תארו אותו כבעל חוש הומור; מי שסחף אחרים בחיוניות שלו וביכולות החברתיות והבינאישיות שלו. הוא נתפס כדומיננטי במשפחה הגרעינית והמורחבת; דמות נערצת על המשפחה כולה.

ההשפעה של מות המנוח על הוריו ועל המשפחה כולה מתוארת בתסקיר כקשה ביותר, ולא נרחיב מעבר לכך. לא

נתאר גם את שגרת חיי המשפחה מאז, ודי אם נציין כי מדובר בחיים של כאב, יגון בדידות ופחד קיומי, אשר אף מלווה בבעיות בריאותיות לא פשוטות.

עובדת הציבור העריכה בסיום התסקיר, כי "מצבם הרגשי קשה כל כך, עד כי מתקשים לפתח תקווה ולבקש עזרה... מבחינת המשפחה אנו מתרשמים, כי ענישה מחמירה, שהולמת את הפגיעה הנוראית, את נסיבותיה ואת משמעותה, עשויה להחזיר להם, ולו במעט, תחושת ביטחון וצדק. ההורים חזרו וציינו שעל אף המפגשים הקשים שלהם עם הנאשם ובני משפחתו, בעת הגעתם לדיונים המשפטיים, הם מרגישים מחויבים לדאוג, בדרכם, שהצדק ייעשה, כפי שנתפס על ידם... לאור כל זאת, אנו ממליצים כי בנוסף לכל מרכיבי הענישה, להעברת המסר של הכרה במשמעות הפגיעה, יוטל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי למשפחה".

בטרם הטיעונים לעונש, גם שמענו את אמו של המנוח, אשר, כאמור לעיל, חייה וחיי בעלה אינם חיים מאז רציחתו של בנה. בבכי סיפרה כיצד בנם, שהיה שנים ארוכות בן יחיד, מי שהיה בעל לב זהב, נלקח מהם ללא כל סיבה הגיונית. היא פנתה לנאשם יותר מפעם אחת ושאלה "למה אי אפשר היה לדבר? למה להרוג? הכל אפשר לעשות עם מילים".

האם הוסיפה, שבמשך 4 השנים האחרונות היא מתעוררת בכל לילה באותה השעה בה נרצח בנה, וחושבת, שאולי כל זה אינו אלא חלום רע; שאולי בכל זאת בנה המנוח יחזור לפתע.

רישום פלילי של הנאשם

לנאשם שתי הרשעות קודמות, האחת בגין עבירות רכוש (3 עבירות של גניבה ועבירה אחת של ניסיון לגניבה) שנעברו בשנת 2015 בגינת נדון ל-3 חודשי מאסר בפועל ולעונשים נלווים; והאחרת בגין עבירות של תקיפה וניסיון לגניבה שנעברו בשנת 2014 בגינת נדון (במהלך מעצרו בגין התיק שבפנינו) למאסר בפועל של חודש ימים ולעונשים נלווים.

הטיעונים לעונש

התובע המלומד, עו"ד גיורא חזן, ביקש כי לצד העונש של מאסר עולם יחוייב הנאשם לפצות את משפחת המנוח בסכום המכסימלי האפשרי על פי החוק, תוך שהפנה לתסקיר שהוגש על משפחת הקורבן ולדברי האם על חורבנם ועל נטילת החיים של המנוח ללא כל סיבה.

לעומתו ביקשו הסנגורים המלומדים, עורכי הדין נועם בונדר ליאור חיימוביץ', להסתפק בפיצוי נמוך יותר, שכן צפוי לנאשם מאסר ממושך; הוא נטול אמצעים "ומן הסתם מצבו לא ישתפר גם אם ישוחרר".

הנאשם פנה אף הוא לביהמ"ש ובין היתר טען, כי "אני עובר כל יום גיהנום. אני חושב עליו כל יום.. מגיע לי להיות במקום שאני נמצא בו. אני לא יודע עד מתי אהיה שם. אני גם רוצה להיות איפה שהוא (המנוח) נמצא.. כרגע אני לא רואה את עצמי בחוץ בזמן הקרוב... הבן אדם הזה מת והוא לא עם המשפחה שלו היום ומגיע לי הכל.. אני מבקש סליחה מהמשפחה". יחד עם זאת, שב הנאשם גם על גרסתו, לפיה לא התכוון לפגוע במנוח; כי לא תכנן לרצוח אותו; כי לא ידע שיקרה לו משהו; וכי בחייו לא הרים סכין על אף אחד.

גזירת הדין

למעשה, ולאחר שהנאשם הורשע בביצוע עבירה שעונש מאסר עולם חובה לצדה, המחלוקת היחידה בין הצדדים עניינה הפיצוי שישולם למשפחת הקרבן.

סעיף 77 לחוק העונשין קובע, כי

במידה ו"הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו", כאשר "קביעת הפיצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים, הכל לפי הגדול יותר" (ס"ק (א) ו-(ב)). סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 מוסיף ומבהיר, כי "נפגע עבירה" - הוא "מי שנפגע במישרין מעבירה, וכן בן משפחה של מי שהעבירה גרמה למותו".

בעניין ע"פ 7186/19 קטמור טובי נ' מדינת ישראל (מיום 08.01.2020), פסק ביהמ"ש העליון (מפי כב' השופט סולברג):

"...עוד במסגרת ההליך הפלילי, רשאי בית המשפט להטיל על נאשם פיצוי בעל אופי אזרחי: "התכלית המרכזית שנועד סעיף 77 להגשים היא מתן סעד מהיר ויעיל לאדם שניזוק מן העבירה בגין הנזק והסבל שנגרמו לו כתוצאה ממנה" ... אולם על אף שקיימת קרבה בין הפיצוי הנפסק בהליך הפלילי, לזה הנפסק במסגרת דיני הנזיקין, הם נבדלים זה מזה בשתיים: בדרך חישובם, ובגובה הפיצוי המרבי. אשר לדרך חישובם של הפיצויים, בעוד שבהליך האזרחי יידרש כימות מדויק של שיעור הנזק, בהליך הפלילי יחושבו הפיצויים על דרך האומדן: "מדובר בפיצוי בעל אופי ראשוני שאותו פוסק בית המשפט, ככלל, על דרך האומדן תוך הסתייעות בכלים הראייתיים המוגבלים העומדים לרשותו לצורך כך, ובהם, בין היתר, תסקיר נפגע העבירה" (שם, פסקה 31). בכל הנוגע לשיעורו של הפיצוי, נקבעה בהליך הפלילי תקרת פיצויים שאותה אין לעבור: "הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק הינו פיצוי מוגבל, הכפוף לתקרה הקבועה בחוק שאין לחרוג ממנה; על כן אין הפיצוי ממצה בהכרח את הסעדים האזרחיים אשר ייתכן והנפגע זכאי להם" ...

במידה רבה שתי ההבחנות בין פיצוי בהליך הפלילי לבין פיצוי במסגרת דיני הנזיקין, כרוכות זו בזו. בשל העובדה שפיצוי בהליך הפלילי אינו מחייב הליך של הוכחת נזק מדויק, ונקבע בהתאם להתרשמותו של בית המשפט, הרי שאין למצות במסגרתו את הנזק הכולל שנגרם לנפגע העבירה, ויש לתחמו. פיצוי זה הריהו 'עזרה ראשונה' הניתנת לנפגע העבירה בתום ההתדיינות בפלילים. בצד אותה 'עזרה ראשונה' עומדת האפשרות להגיש בנפרד תביעה אזרחית נגד העבריין, בגין מלוא נזקי קרבן העבירה..."

ובענייננו, לאור ההלכות הנ"ל, ולאור הפגיעה הקשה בקדושת החיים; לאור דברי אם המנוח; ולאור האמור בתסקיר שהוגש על משפחת הקורבן, ממנו עולה הפגיעה הקשה בחייהם לאחר שנגזל מהם, באבחת סכין, ילדם הצעיר והאהוב

שכל העתיד היה לפניו, מתחייבת פסיקת הפיצוי המקסימלי האפשרי בהליך הפלילי.

סוף דבר

אשר על כן אנו דנים את הנאשם לעונש של מאסר עולם.

הנאשם ישלם לידי משפחת הקורבן פיצויים בסכום של 258,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, א' סיוון תש"פ, 24 מאי 2020, במעמד הצדדים.

אהרון משניות,
שופט

גילת שלו, שופטת

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד